

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Václava Novotného, v právní věci žalobce **M. R.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2002, č. xx,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2002 č. xx Česká správa sociálního zabezpečení (dále „žalovaná“) zamítla žádost M. R. (dále „žalobce“) o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. s odůvodněním, že prokázal splnění podmínek uvedených v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. ve spojení s § 4 odst. 4 téhož zákona za dobu od 1. 4. 1970 do 27. 5. 1970, tedy za jeden měsíc. Nárok mu nevznikl, protože jde o dobu kratší 3 měsíců. Podle § 2 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, za trestný čin rehabilitací nedotčený byl stanoven nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců.

V opravném prostředku žalobce namítal, že byl odsouzen k trestu odnětí svobody v souhrnné délce 12 měsíců, z nichž vykonal 9 měsíců ve věznici s ostrahou a zbylé 3 měsíce mu byly prominuty a byl mu stanoven trest podmíněný na dobu 3 let včetně zákazu výkonu povolání, což mělo značně vliv na jeho budoucí profesní uplatnění. Do doby konání soudu strávil ve vazbě 3 měsíce, do které byl vzat na základě spáchání trestného činu hanobení republiky a jejího představitele podle § 103 zákona č. 140/1961 Sb. a nikoliv za napadení veřejného činitele, kterého by se nedopustil, kdyby nedošlo k onomu zatýkání. Jednalo se

o srpen 1969, tedy o mimořádnou dobu. Žádal o přezkumné řízení podle § 4 a § 5 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, což umožňuje ustanovení § 6 zákona č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu. Tvrdil, že žádost o přezkumné řízení současně podává k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, který rozhodoval v původním řízení ve věci 2 T 182/69. Domnívá se, že na základě výsledku přezkumného řízení dojde ke změně rozhodných skutečností a proto žádal, aby o jeho odvolání bylo rozhodnuto až po jeho ukončení.

Žalovaná ve svém písemném vyjádřením ze dne 24. 4. 2002 navrhla potvrzení svého rozhodnutí.

Řízení u Vrchního soudu v Praze bylo zahájeno 30. 4. 2002. Vrchní soud v Praze ve věci nerozhodl do 31. 12. 2002 a věc přešla na Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., který ji dokončí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. (§ 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb.), tedy jako o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. dne 10. 9. 2001 u Okresní správy sociálního zabezpečení Tachov, žalované tato žádost došla dne 21. 9. 2001. Žádost podal jako politický vězeň vězněný mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990. V žádosti poukázal na potvrzení o celkové době vazby a době výkonu trestu vydaném vězeňskou službou ČR dne 14. 9. 2001 a poukázal na rozhodnutí podle zákona č. 119/1990 Sb. č. j. Rt 601/90 ze dne 10. 9. 1990. Z potvrzení generálního ředitelství vězeňské služby 2187/48149/53/2001 ze dne 14. 9. 2001 vyplývá, že žalobce M. R. vykonal vazbu od 30.8. 1969 do 16. 12. 1969 a trest odnětí svobody od 17. 12. 1969 do 27. 5. 1970 podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 č. j. 2 T 182/69. Z přiloženého usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10. 9. 1990 sp. zn. Rt 601/90 vyplývá, že ve věci rehabilitace odsouzeného M. R. podle § 2 odst. 1 písm. d/ zákona č. 119/1990 Sb. se prohlašuje za zrušený výrok o vině trestným činem hanobení republiky a jejího představitele podle § 103 zákona č. 140/61 Sb. v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 2 T 182/69 ze dne 6. 11. 1969, jakožto i veškerá další rozhodnutí v téže trestní věci obsahově na tento navazující k datu jeho vydání a podle § 2 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, se zastavuje trestní stíhání pro tento čin hanobení republiky a jejího představitele podle § 103 zákona č. 140/61 Sb. a podle § 2 odst.2 zákona č. 119/90 Sb. se stanoví za trestný čin rehabilitací nedotčený (útoku na veřejného činitele) podle § 156 odst. 2 zákona č. 140/61 Sb. nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců.

Žalobce v žalobě ze dne 19. 2. 2002 (dříve opravném prostředku) poukázal na to, že podává žádost o přezkumné řízení k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, který rozhodoval v původním řízení v prvním stupni ve věci 2 T 182/69. Rozhodnutí soudu o této žádosti procesnímu soudu tj. Nejvyššímu správnímu soudu nepředložil. Neučinil tak ani po té, kdy mu dne 31. 3. 2003 bylo doručeno poučení Nejvyššího správního soudu, v němž byl také vyzván, že hodlá-li navrhnout důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedl v žalobě, aby tak učinil ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení této výzvy. Nejvyšší správní soud tedy vychází z toho, že žalobce ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. předložil jen ty doklady, které jsou obsahem správního spisu a z nichž vycházela již ve svém rozhodnutí žalovaná.

Žalobce potvrzením Vězeňské služby ČR ze dne 14. 9. 2001 prokázal, že byl ve vazbě od 30. 8. 1969 do 16. 12. 1969 a ve výkonu trestu odnětí svobody od 17. 12. 1969 do 27. 5. 1970 na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 č. j. 2 T 182/69, tedy

celých 8 měsíců. Podle usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10. 9. 1990 sp. zn. Rt 601/90 podle § 2 odst. 1 písm. d zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, byl prohlášen za zrušený výrok o vině trestným činem hanobení republiky a jejího představitele podle § 103 zákona č. 140/1961 Sb. v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 2 T 182/69 ze dne 6. 11. 1969 a trestní stíhání pro tento trestný čin bylo zastaveno. Tentýž soud však postupem podle § 2 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, za trestný čin rehabilitací nedotčený (podle odůvodnění se jednalo o trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb.) stanovil podle vzájemného poměru závažnosti podle § 156 odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb. nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců. Za věznění žalobce v rozsahu těchto 7 měsíců nelze poskytnout jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb., neboť žalobce nesplňuje podmínku stanovenou v § 2 odst. 1 citovaného zákona, neboť tento zákon se vztahuje na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990 a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu. Za zbývající část věznění v rozsahu jednoho celého měsíce a jednoho nedokončeného měsíce nelze žalobci poskytnout jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb., neboť ten v § 5 odst. 4 stanoví, že výše jednorázové peněžní částky pro politického vězně při věznění kratším než 1 rok, trvajícím však alespoň 3 měsíce, činí 60 000 Kč. V daném případě věznění ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. netrvalo alespoň 3 měsíce. Rozhodnutí žalované nelze vytýkat nezákonnost, protože žalovaná rozhodla v souladu s předloženými doklady žalobcem a v souladu se zákonem č. 261/2001 Sb. Žalobce ani v řízení před soudem nepředložil další doklady, ačkoliv k jejich předložení měl dostatečně dlouhou dobu a neučinil tak ani když k tomu byl Nejvyšším správním soudem vyzván. Žalobu žalobce považuje soud za nedůvodnou a podle ustanovení v § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. ji zamítl.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci neměl úspěch a žalovaná náhradu nákladů neúčtovala a podle obsahu spisu jí prokazatelné náklady ani nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. 7. 2003

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu